

en Bror til Distriktslægen. Der blev i den Anledning stor Forskrækkelse. I et Krigsraad, hvori ogsaa Hr. v. Biebermarck deltog, enedes man om at fortie Navnet for den Syge, der endnu blev aldeles rasende, saasnart Distriktslægen kom paa Tale.

Da Præsten traadte ind i Sygeværelset, følte Hr. Søholm sig straks meget tiltalt af den høje, smukke Mand. Synet af Ornatet og siden af den lille Sølvkalk og Oblattallerkenen, som Præsten tog frem af sin sorte Haandtaske, stemte ham uvilkaarlig højtidelig. Det eneste Vidne til den hellige Handling var Tjener Rasmussen, hvem Damerne havde givet Ordre til at føre Præsten op uden først at vise ham ind i Stuerne. Han havde desuden faaet Besked om at blive deroppe for at gaa Grosserereren tilhaande under Nadvernnydelsen, og han havde nu stillet sig ved Fodenden af Sengen med en Serviet over Armen, som om det galdt en Servering.

Under Skriftetalen viste Hr. Søholm sig meget bevæget, og under Nydelsen af Brødet og Vinen havde hans Ansigt et enfoldig frygtsomt Udtryk, der viste, at hans Grebethed var oprigtig. Efter Tildelingen af Syndsforladelsen trykkede han ogsaa taknemlig Præstens Haand.

»Værsgo' og sit ned, Hr. Pastor!« sagde han, endnu med Bevægelse i Stemmen, mens han i Tanker tørrede sig om Munden med Servietten, som Rasmussen